

Diane : en stor kärleks saga : ur hennes dagbok /

Nilsson, Nils Gerhard Laurentius,

59 C Br.

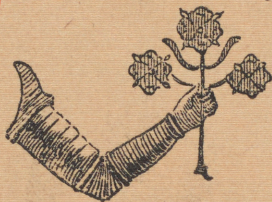

o. NILSSON, N.G.L.

Roma
Lv.
(Bok)
o

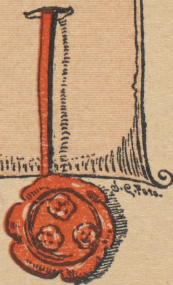
Diane,

en stor kärleks saga.

Ur hennes dagbok
af

Fre Rosor.

Sthlm
1901

Kungl. biblioteket

0 0000 000138748

DIANE

EN STOR KÄRLEKS SAGA

UR HENNES DAGBOK

AF

TRE ROSOR

I KOMMISSION HOS ADOLF BONNIER, STOCKHOLM.

STOCKHOLM
AKTIEBOLAGET VARIAS BOKTRYCKERI
1901.

Raoul, hvarför dröjer du? —
Jag hatar Paris. Vidriga äro
mig gatorna med deras lager af
äcklig smuts; och jag afskyr att
trängas med den spottande ohyran,
som myllrar, där min väg går fram
— och fyller luften med den stygga
doften af sin andedrägt. —

Det tyckes mig, att smutsen
här beherrskar allt, att den tränger
in öfverallt — och lägger sig som
en vämjelig smuts också öfver hof-

vets prakt — öfver damernas brokad och Louvrens gyllenläder.

Lifvet här är vedervärdigt — som en sköka, den man måste dela med tusenden — så grymt olikt det jag kysste i somras i Chateaurouges och Beaulieus skogar. —

Min fröjd är att bada i minnena, och låta dem rusa mig — och fylla mitt sinne med en stor längtan. —

Raoul, om du blott vore här, min vän, då skulle kanske allt synas mig annorlunda.

Min älskling, det skulle det nog. —

Men högt måste man lyfta kjortlarna — högt.

Raoul, jag önskar, att du vore kungen. —

I morgon skall madame d'Eon dö, afrättas inför allt folket. —

Jag såg henne blott en enda gång, och då bar hon redan tunga rostiga bojor kring de smala handlederna, och Chatêlets unkna luft hade länge smekt hennes mjälla kinder. Och man hade tagit från henne hennes prydnader — allt utom den gyllene kronan på hen-

nes hufvud. — Och öfver henne låg en stor ångest.

Och dock har jag sällan skådat en skönare kvinna.

Och jag kan ana, hur bländande hon strålat, då hennes stjärna stod som högst, då hela hofvet låg för hennes fötter, från den yngste pagen till den stolte le Balafre, och hon delade ut sin ynnest som en drottning — smyckad med guld och rosor, och blod — och lycka. —

Och nu måste hon offra sin unga fågring på stupstocken, dö som en slinka af pöbeln, trots allt; ty så bjuder lagen — och kungen har ingen nåd för henne. —

Ack, vederstyggligt tyckes det mig att låta mobben se lagen mättas med ädelt blod — och farligt. —

Om hon måste försona sitt brott med lifvet, hvarför däraf göra ett skådespel för folket, hvarför icke sticka ned henne i tysthet och begrafva hennes lik i skydd af nattens mörker. —

Men hvarför måste hon då dö, säg hvarför?

Då lyckan låter höljena falla och bjuder sig med ett leende, då måste ju menniskan gå och famna henne, skulle också vägen gå öfver gemålens lik. — Ack, jag tror, att hon älskade någon med en stor

kärlek, fast man intet vet därom. Och jag vill så gerna tro, att han varit hos henne innan bödlarne. — Eller kanske hade han ännu icke tagit gestalt, kanske icke ens i hennes drömmar, kanske såg hon honom blott stå och vinka henne till sig, långt borta i tjerran, utan konturer, otydlig som en aning — men kände, att hon måste gå. — Eller var det kanske något helt obestämdt, som hon längtade efter, ett töcken, ett rosenfärgadt, i hvilket hon kände honom helt omedvetet, och som fyllde henne med en våldsam trånad, drog henne till sig oemotståndligt. — Någon eller nå-

got, hvadmer? För henne var det lifvet. —

Ah, Raoul, lagen skrämmar mig — den trycker mig som en mara, jag tycker den vill kväfva mig. — Och dubbelt förhatlig, djäfvulsk är mig den lag, som är lika för alla. —

Ack, det var nog presten, som drog henne med sig ned i afgrunden. Man hade nog kunnat rädda henne, om hon bara icke sölat sig i prestens unkna blod. —

Hvem var det väl, som gjorde lagen lika för alla, om icke han, som fullkomnade den. — Förbannad han!

Ja, i sanning, Raoul, jag önskar, att du vore kungen!

Madame d'Eon är räddad, trots allt — den smäckra hals, som kungen bjudit bödeln att hugga af i går, förenar ännu hennes vackra hufvud med de runda skuldrorna. — —

Jag minns en vacker saga om en man, som älskade en kvinna med en stor lidelse. Hon var gift och mycket stolt, och dock hade han skäl nog att tro, att han var kär för henne. — Så hände det en dag, att hon lönligen lät honom

veta, att hon väntade honom vid midnattstimmen. Och han kom full af bäfvande fröjd, ty aldrig hade hon tillförne skänkt honom mer än en kyss, och det blott sällan. — Själf öppnade hon porten för honom och förde honom in i sin kammar.

»Min gemål är borta i kungens ärenden», sade hon; »så lät jag dig komma.» — Och hennes hand smekte honom.

Men då han sträckte armarna emot henne och ville sluta henne i sin fann, stötte hon bort honom och bröt ut i hårda ord.

Märkte han då icke att hela

hofvet talade om henne för hans skull? Visste han icke, att hon dagligen och stundligen blef stucken och pinad för hans skull, att man haft själfva den oförsynta djerfheten att göra henne förebråelser i oförtäckta ordalag? Förstod han då icke, att han var skyldig henne upprättelse, att sådant ville hon icke lida?

Och åter smeker hon honom — hans hand och kind och lockarna. Och han står där orörlig, med ett steltnadt leende på läpparna, som i drömmar, och låter det ske.

Så drar hon ut dolken, som han bär vid sidan, och börjar leka med den.

»Den bar du också, då jag såg dig första gången», säger hon. Och han blott böjer hufvudet djupare. Men leendet kring hans mun smälter och blir mycket vekt.

Hon står där och leker med vapnet. Hon låter eggen glida mot kindens lena hull, och spetsen rispar det bländhvita skinnet på hennes hand, tills där sipprar fram en perla af blod. Hon för det ciseleerade silfverfästet till sina läppar och trycker en kyss därpå. Och hennes blick blir varm.

Men då hon talar igen, ljuder stämman kall och hård som klingans stål.

»Ni får icke lefva längre», säger hon, »Ni måste bringa mig Ert lif som offer. Jag vill, att man i morgon finner Er utanför min port med denna dolk i Ert hjärta. Då skall förtälet förstummas på belackarnes tungor; ty man skall känna igen vapnet som Ert, då Ni ju haft det länge, och det skall synas klart för alla, att Ni dödat Er själf, därför att jag icke velat lyssna till Era böner; så mycket mer som min gemål är borta. — Du har hört min vilja. Så gå då och gör som jag bjudit dig, fort, genast. Ser du, så är det bäst för oss båda, ty det måste ske.»

Och han tar dolken, som hon sträcker mot honom med bortvändt ansikte, och böjer sig ned öfver hennes hand och kysser den, och raglar ut i mörkret för att lyda henne.

Ty hon var härlig och värd att dö för; och han, som älskade henne, var en ädling. —

Men då han stod därute med vapnet redan lyft till stöten, sluta sig två mjuka händer mot hans kinder, och hans hufvud böjes tillbaka. Och vid en glimt af månen, som bryter fram ur molnslöjan, ser han in i hennes älskade anlete, som lyser emot honom i ett varmt och fuktigt leende.

»Jag är så lycklig», säger hon och kysser honom. »Kom, min älskling, min gemål är borta». —

Ty hennes kärlek var dock större än hennes stolthet. —

Något af samma svindlande väl-lust, som i den stunden smekte den mannen, har nog också brusat fram genom madame d'Eons ådror, då hennes räddare lyfte henne upp från stupstocken och slöt henne intill sig i en kyss. —

Ah, att lefva är att känna! Hur jag afundas henne det ögonblicket — och den långa ridten. —

Clothilde var där och såg allt. Hon kom in till mig sent i går, då

jag redan gått i säng, och berättade mig, hur det skedde. Ty hennes kammare ligger bredvid min, och hon är min väninna.

Aldrig har Clothilde synts mig så vacker som i natt. Det låg en stor hänförelse öfver henne, där hon stod i den långa skära nattkappan, som lemnade en bred strimma af hennes kropp bar, ett lysande band, som vidgade sig med känslorna, och skildrade, hur han ryckt d'Eon ifrån bödlarna och ridit bort med henne genom folkmassan, hånleende mot kungen. De långa bara armarna häfdes och sänkte sig, och flätade sig samman öfver det till-

bakaböjda hufvudet ibland, som ville hon taga mot en kyss, och breddes ut igen som för ett famntag. Hennes ögon lågade och hennes kinder glödde. — —

»Det gifs blott ett brott, som förtjenar döden — att böja knä för en korsfäst jude.» Hon upprepar hans ord, då hon kryper upp till mig i sängen, som ville hon låta dem rusa sig. —
»Du förstår, att han menade fräl-saren. — Ja, ett vet jag, att knappast var det en man, som en kvinna kan älska.» —

»Diane, han var lång och smärt och hade svarta lockar.» Hon lin-

dade armarna kring mitt lif och
kysste mig.

Men jag återgäldar icke hennes
smekning. Ty i min själ har födts
en aning — kanske var det Raoul.

Och där jag sof i hennes täta
omfamning, drömde jag om honom
— en dröm, som gjorde mig
lycklig.

Det var Raoul! Man har känt igen hans sköldemärke. Ack, hvem annars skulle det väl också varit!

Tack, Roul, för att du kom! Nu är Diane lycklig — trots allt.

Kanske borde jag gråta. Jag vet ju, att det måste ske — hon är ju så dårande vacker, så retande. — Och kanske skall hon göra honom mycket lycklig, kanhända skall hon behålla honom länge, mycket länge. — Ack, jag vågar icke söka mäta.

Ja, kanske skall jag hata Er en gång, d'Eon, och gråta öfver att Ert vackra hufvud icke fick falla för bödelns yxa. — Vid Gud, det skall jag, om Ni icke vill gifva honom åter till mig. —

Men nu gör jag det icke. Nu är jag lycklig, bara lycklig. Själfva tanken på deras famntag smeker mig — och alla mina känslor smälta samman i ett blidt leende. —

Raoul, jag vet ju, att du skall komma och kyssa mig en dag — och Diane skall bida.

Nu är det vår — och han kommer icke. — Raoul, jag vet nog, att du skulle våga ditt lif, men jag kan ju icke gå till dig.

Ack, Diane, icke är det faran, som håller honom borta från dig — den kunde bara göra mitt sköte mera retande och mina kyssar mera söta. Nej, det är hon — eller hvarför icke redan en annan. — Ja, ve mig, kanske skall det dröja mycket länge.

Jag ser, hur jag blir mera blek för hvarje dag, som går, och min hy är icke lika frisk som förr. Och jag förstår nog, att det icke kommer bara af luften. Trånaden är knappast längre ljuf, den smeker icke längre, men ligger öfver mig tryckande tung och het, som en stor ångest. — Ah, jag lider, Raoul — för din skull.

Men det vill jag icke — därför att jag älskar dig så mycket, Raoul, bara därför att jag alltid vill älska dig så yrande gränslöst som nu. —

Vid S:t Denis, unge Montmorcency, som så enträget gjort mig

sin cour, skall få en biljett i kväll, en liten biljett, som skall komma honom att triumfera. Jag vill gå och skriva den genast. —

Raoul, förlåt! Ser du, hellre må allt annat fläckas än vår kärlek — ty först med den fläckas jag själf. Den är mitt lifs lycka, min egen unga trolska lycka — lidandet får icke pressa sina fula rynkor i dess fågring. —

Och, ser du, vacker vill Diane vara, då du kommer — bländande.

Så blir då sådan vällust en blek krympling, då den icke ammas af kärlek. — Ah, det borde jag väl också anat! —

Nej det var knappast en njutning — utom i den stund, då jag stod beredd och väntade honom — blossande och skälfvande, leende, med halfslutna ögon — väntade att känna honom vira sina armar kring min hals i en öm kyss — med ett blidt tack för det jag låtit honom komma.

Ha, så skedde det icke. Han var pinsamt högtidlig i början, och hans tal var retsamt siratligt — som hade jag låtit kalla honom för att föra mig i en menuett på en af hofvets baler.

Så tycktes det mig, att jag blef förförerska in i det sista. Och harmen kom mina kinder att glöda som det röda sidenet i min peignoir; och jag kände en våldsamt lust att slå honom midt i ansiktet. Ty jag älskade honom ju icke.

Men då han tog mig, kom han mig att tänka på jakthundarna hemma på Chateaurouge, då de hungliga kastade sig öfver köttstyckena.

Nej, vid Gud, Montmorency, Ni
får aldrig komma till mig mer; ty
självviskhet är vedervärdig i kärlek.

Ack, Raoul, med dig var det
städse lika ljuft och lika nytt. —

Nej, icke han — men kanske
en annan.

Clothilde har icke glömt honom.
Hon kunde det väl heller knappast — så ofta tränger ju hans rykte hit, alltid blixtrande af en ny ära.

Hon älskar honom. Jag vet det så visst, som hade hon biktat det för mig, fast hans namn aldrig glider öfver hennes läppar. Hennes lif är en lång dröm om honom.

Och jag tror, att tiden endast gör den mera ljuf — hennes ögon tyckas mig blott vidga sig som

för en hetare njutning, och skimra allt varmare af den stora lidelsens lycka.

Och allt oftare får hon samma underliga utseende som i går, under det kungen gjorde henne sin cour. Ögonen sluta sig till hälften, färgen på kinderna stiger en skiftning, och kring de halföppna läpparna sväfvar en dallring, ett ofödt leende — och genom gestalten går en rysning, lätt och smekande, som då man glider ned i badet en sommar-dag, när solen gassar. Det är som sköljde där fram genom hela hennes varelse en svalkande våg af vällust. — Då vet jag, att hon ser honom, att han är henne nära.

Det varade blott ett ögonblick. Men då hon vaknade igen, kom där ett uttryck af trotsig motvilja i hennes ansikte och en hård köld i hennes röst, som gjorde Sire förbryllad.

Men jag förstår det där väl, nu. — —

»Clothilde, du är i sanning en värre rebell än Navarra. Att våga neka kungen något som han så gerna vill!»

Clothilde låg i min säng i natt, som hon ofta brukar. Det är då jag säger det till henne — på lek.

»Är det icke nog att tänka, att han kanske icke skulle vilja röra

mig, då han kommer en dag — om jag också bjöd mig åt honom, om jag så tiggde honom — att han kanske icke skulle kunna — den man jag älskar.»

Det dröjer länge, innan hon svarar, och hon talar långsamt och drömmande, som till sig själf. Men i mina öron klinga hennes ord som en förebråelse, och då jag svarar henne, har min röst till min grämselse ett tonfall, som förde jag fram en ursäkt.

»Clothilde, den man jag älskar är icke pryd.»

»Ack, Diane, det är icke prydhet. Det är bara stolthet och ett

stort förakt — en stor vedervilja för släktet.»

Hennes röst skälfter; och om en stund hör jag, hur hon gråter. — Jag vet, att det är lidelsen, som smälter henne, och att hennes tårar icke äro bittra.

»Clothilde, man kan ju bada», säger jag och kysser henne.

Men jag har förstått henne så innerligt. — —

Att kunna vara så stark i sin tro, så helt viss, att lyckan står och väntar en därborta vid en krök af lifvets väg — med öppna armar, leende, lekfullt och hängifvet — ens egen lycka, utan fel och utan

rynka, härlig och rusande, just sådan, som man vill den. — Då känns det knappast tungt att alltid gå smyckad som till en fest, då är det lätt att vara ren, och värdig att famna den. — Nej, då synas lockelserna visserligen icke fagra — och ens tårar äro icke bittra. — — Clothilde, kanske skall en gång din lycka bli en sköka. — Vid Gud, det skall den — om du icke vill famna det stora lidandets lycka.

Ty, ser du, det är mig han älskar, trots allt — blott mig.

Så vågar man då verkligen göra mig förebråelser! Det är icke längre nog att tåla förstulna hviskningar och elaka ögonkast. Därhän har det då gått. Stackars Diane! —

Ha, jag vill förbanna — men hvem? Min mor, som slet mig bort från honom, då jag ännu var ett barn — ja, förbannad hon! Eller hon, som ställde sig emellan oss, då han åter var mig nära —

ack, förbannad också Ni, d'Eon! —
Eller dig själf, Raoul, som jag fått
vänta så länge, så gränslöst länge.

Nej, icke dig, mig själf långt
hellre — Raoul, bara icke dig,
aldrig dig. —

Raoul, många ha de varit, ja
visst, många — men ingen lät jag
komma mer än en natt. Min älskare
var ingen, af mig själf gaf jag intet.
— Ser du, mina tjenare hafva de
varit, som jag skickat bort, då de
gjort, hvad jag bjudit dem. — Och
lycka skänkte de mig knappast.

Men lyckan är det jag trängt
efter, min egen lycka — och myc-
ket har jag offrat, för att trånaden

ej skulle bli till ångest. — Nej, icke för mycket, icke för mycket, om blott du kommer, Raoul, om blott du kommer till mig snart. —

Ha, ångesten, jag känner den redan. Och jag vet, att den skall växa nu alltjämt, växa våldsamt stor, lägga sig öfver mig allt hetare och tyngre — tills den brister, Dianes kärlek — och Diane. — Min älskling, måtte du komma, innan det är för sent! — —

Raoul, nu går Diane att fira sitt bröllop.

Ja, därhän har det gått. Staccars Diane! —

Hertigen af Crèveceur är både

gammal och lysande nog. Och jag tror mig veta, att han icke skall ge mig en korg, om jag friar till honom. — Så må det bli han. —

Raoul, min vän, månne du skall förstå, hvilket offer jag går att bringa dig? Min älskling, förstår du, att du icke får finna Diane åter som en flicka med fläckadt rykte — då du kommer för att famna henne lycklig igen, en dag.

Nu kommer något att hända
I middags, då jag kom hem
från ridten, fann jag Clothilde i min
kammare. Hon satt framme vid
skrifbordet, uppkrupen i den stora
hvilstolen, som hon gerna plägar,
och jag såg strax med undran, att
hon gråtit. Så förstod jag. I hen-
nes sköte låg min dagbok, mitt
hjärtas dagbok. — Och det var
första gången jag glömt att gömma
den.

Hon var så försjunken i tankar, att hon icke blef mig varse, förrän jag stod med ridspöt öfver henne och ropade hennes namn i vredesmod. Då ryckte hon till och vände blicken mot mig. Men jag såg ingen förskräckelse komma öfver henne och ingen blygsel. Tyst och stilla satt hon där som i en dröm och betraktade mig styft med sina stora tårdränkta ögon; och hon syntes lika sällsamt lugn, som hon var blek.

Jag kände en innerlig lust att slå henne, att slita af henne klädningslifvet och piska henne som en tjufslinka. Men som jag stod där

och såg på henne, fick jag plötsligt en förnimmelse af att det var just så hon önskade det, och att hon skulle känna vällust under slagen; och jag låter spöt sjunka.

»Gå Clothilde», säger jag och önskar att jag kunnat pressa in långt mer förakt i orden; och då hon alltjämt bara stirrar på mig, ännu en gång: »Gå».

Då flammar det till bak vattningen i hennes ögon.

»Ja, jag skall gå Diane», säger hon och stiger upp och räcker mig boken. »Nu vet jag, att jag måste gå.» —

Ja visst, nu kommer något att
hända.

Och i morgon står mitt bröllop.
Och Clothilde skall vara min tärna.

Nu har Clothilde gått — till
honom.

Nåväl, hvad mer? Hon eller en
annan, hvad betyder väl det för
mig!

Ack jo, bara icke hon, ty henne
ensam är det jag fruktar — litet
ansigtets vilda fågring och den
retande gestaltens skönhet, mycket
hennes sällsamma själ med sitt hejd-
lösa förakt för gudar och männi-
skor, gränslöst mycket henne själf

med sin stora lidelse, som är så tjusande obefläckad och så rusande hänsynslös. — Nej, bara icke hon, ty endast henne af dem alla kan Raoul älska. — —

Kanske har hon redan funnit honom. Kanske famnar han henne just i denna natt, för första gången. — Och då hans kyssar äro som eldigast, och hon flämtande smäktar i sin hetaste njutning, då låter hon kanske, rusig af kärlek och lycka och öfversvallande seger-viss, ett namn glida öfver sina läppar i en hviskning — en lekfull eggelse och en jublande utmaning. — Och då skall han nog svara:

»Min älskling, henne har jag längesedan glömt.»

Men det är en svart lögn, ty han glömmer mig aldrig, han skall drömma om mig ännu i grafven.

— Ja, så måste jag ju tro. — —

Ack, hvarför gick jag icke själf, för längesedan. — Raoul, vid S:t Denis, jag kunde det icke.

Min mor har sålt Chateauronge till Clothilde — jag har fått veta det först i dag. —

Ja visst, Clothilde, så blir det ju dig dubbelt ljuft, och för mig dubbelt bittert. —

Ah, att vara fastkedjad här vid en gemål, som jag afskyr, en gammal narr, i hvars armar jag känner mig som den eländigaste af skökor, med ett barn vid mitt hjärta, som jag redan lärt mig hata, och veta,

att hon binder sig samman med honom nu, där långt borta i Chateaurouges och Beaulieus skogar. —

Och min mor har sålt mig. Min onda ande har hon städse varit. Förbannad vare hon, tusendefaldt förbannad! Förbannadt allt, som skändade min unga lycka, allt som slet mig bort från honom, bort ifrån mitt eget lif, ned bland den vidriga massan, bland skökorna och gycklarena, ned i smutsen, — till den korsfäste juden! — Ha, ångesten vill kväfva mig. — —

Ack, Raoul, jag vet ju så visst, att du skall komma åter till Diane en dag — komma leende och seger-

stolt och bjuda hela din stora kärlek, och ett yppigt fång af röda rosor. — Men nu förstår jag så innerligt, att det skall vara för sent, kommer du icke mycket snart. —

Ah, att nödgas visa bort honom själf, då han kommer till slut. Att behöfva säga: »Gå, Raoul — Diane, din älskade, är död — hon dog på den tiden, då Clothilde var din käresta — skynda dig bort från den smutsiga skökan. —

Men efter honom vill jag ropa:
»Raoul, välsignad, välsignad du!»

» Diane, får jag komma, trots allt? » — Ack, tack Raoul, för det du skref det så, bara just så. —

Raoul, hur dina rosor dofta rusande starkt — hur allt syns varmt och rikt på färg, hvad luften är lätt att andas. Jag känner det åter som då jag satt i min nötta sadel därhemma och sprängde dig tillmötes — och lät mig smekas af solen och sommarvinden, och min unga blida lycka.

Nej, Diane, gråter du — ack, Raoul, att vara så lycklig igen, efter så många år, så helt lycklig. —

Vet du, jag bjöd honom att sadla min egen häst och rida som gällde det hans lif och bara säga »ja, ja, ja». Och jag slet af mig smyckena, som prydde mig, och gaf åt honom. — —

Raoul, nu får du aldrig mera gå bort från Diane, nu skall du vara blott min, så rusande helt min! — —

Ja, kanske är min gemål för gammal. Ja, det är han nog för din värja, Raoul, men, ser du, icke för Dianes gift. —

Och barnet? — Raoul, säg, vill du, att jag skall döda barnet? — Ser du, nu får intet stå emellan oss längre, min vän, alls intet i världen. —

Nej, Raoul, jag vet ju, att du icke vill det. Jag vet ju, hur du skall säga: »Diane, hvad betyder väl ett litet barn emot en stor kärlek.» — —

Raoul, jag minns en lycklig stund för längesedan — en sommarmiddagsstund, men dagen stod söfvande skum och sval, där vi hvilade inne i skogen i skygd af Beaulieus månghundraåriga ekar. Bland gräset blommade violer i

stora fält; och där solljuset silade ned öfver dem i tunna knippen, tyckte jag, att jag såg dem skälfva — af lust och njutning, skälfva fram sin yrande, trånadsammande vällukt, som fyllde luften. Där var som ett kärlekens tempel. — Och jag band en krans af dem, i lekfull lycka, och formade den som en krona. Och då jag satte den på dina lockar och jublade öfver, att den passade så väl, minns jag, att du frågade: »Diane, hur tror du den skulle passa mig, Frankrikes liljesirade krona.»

Raoul, nu vet jag att svara dig bättre än då. Nu vet jag, att den

ensam passar dig, och att den passar dig ensam. Nu förstår jag så innerligt att för att lefva, helt och fullt, måste vi kunna trampa, du och jag, trampa och krossa.

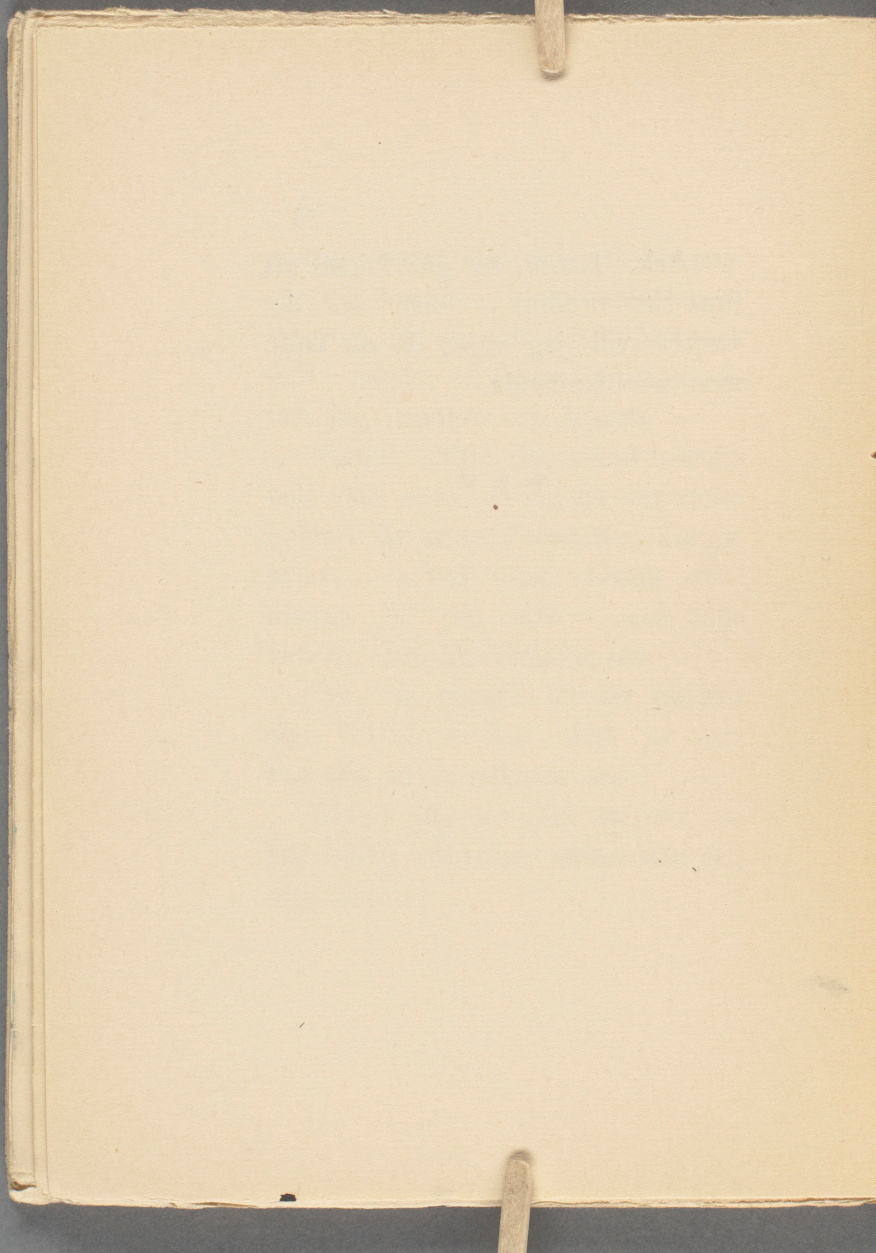
Raoul, måtte den stund komma och vara nära, då jag på ditt stolta hufvud får sätta Frankrikes kungakrona. — Vid Gud, Diane skall kämpa vid din sida — och fälla fiender, dem ditt svärd ej når. — —

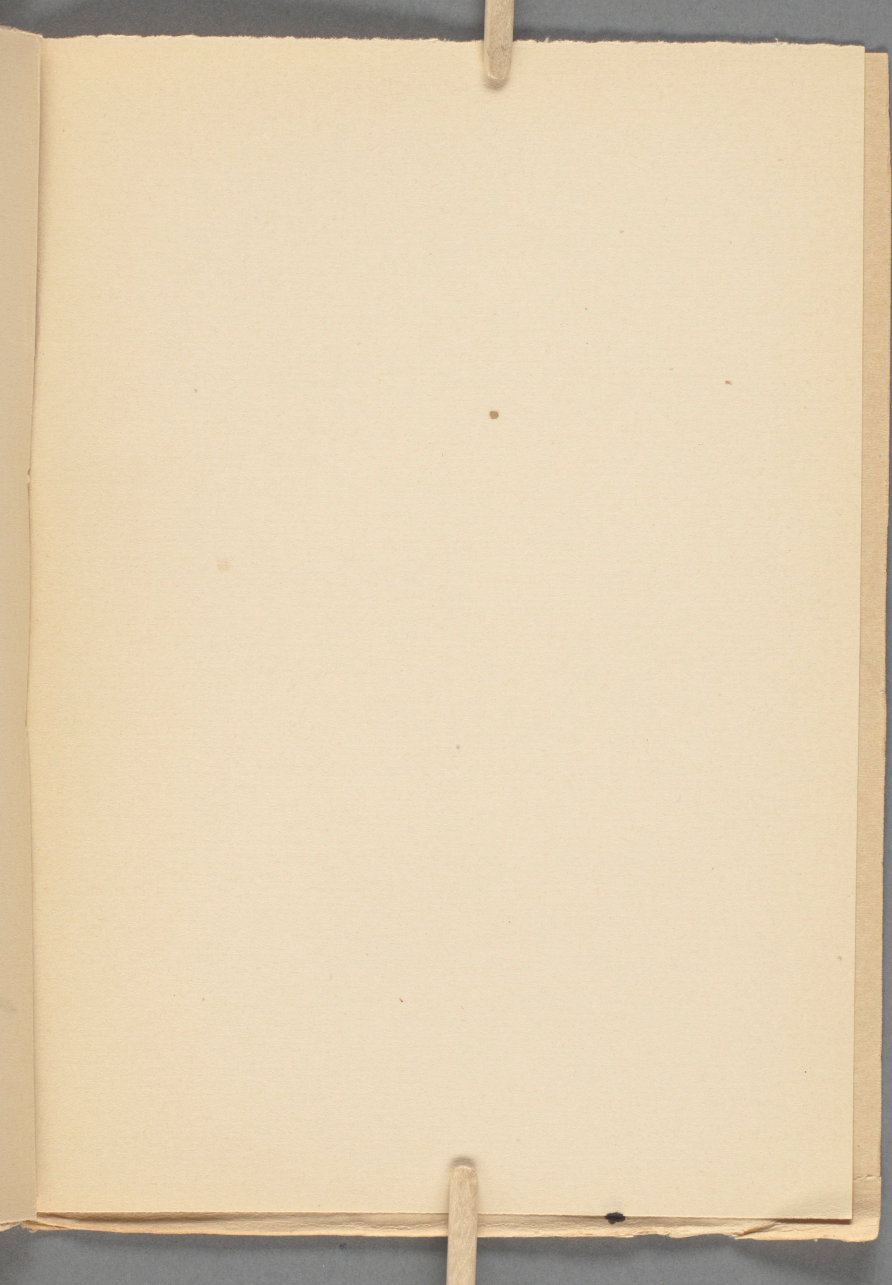
Nå, så skynda då att smycka dig, Diane — han skall ju vara hos dig så svindlande snart. —

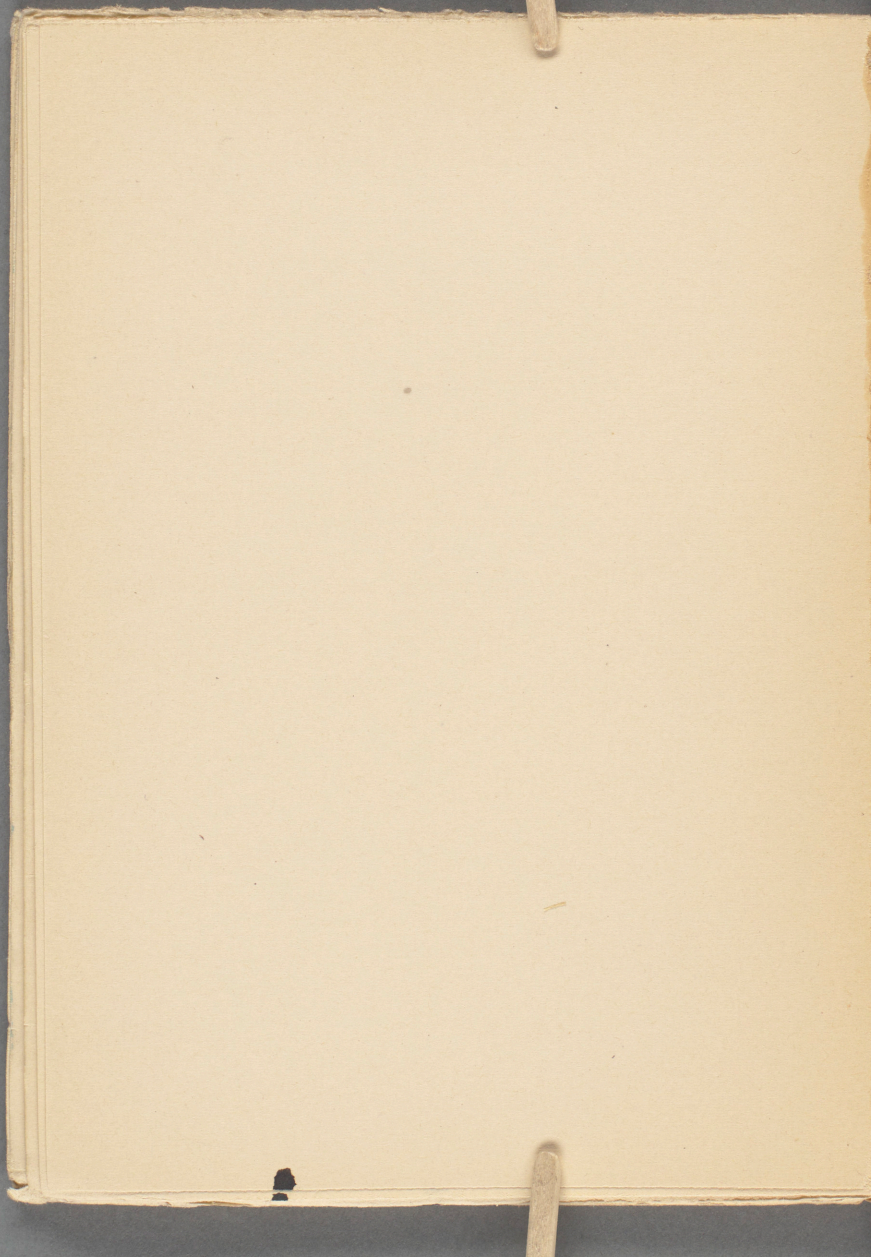
Hvad jag är glad att tro, att jag blifvit vackrare, sedan han såg mig sist. —

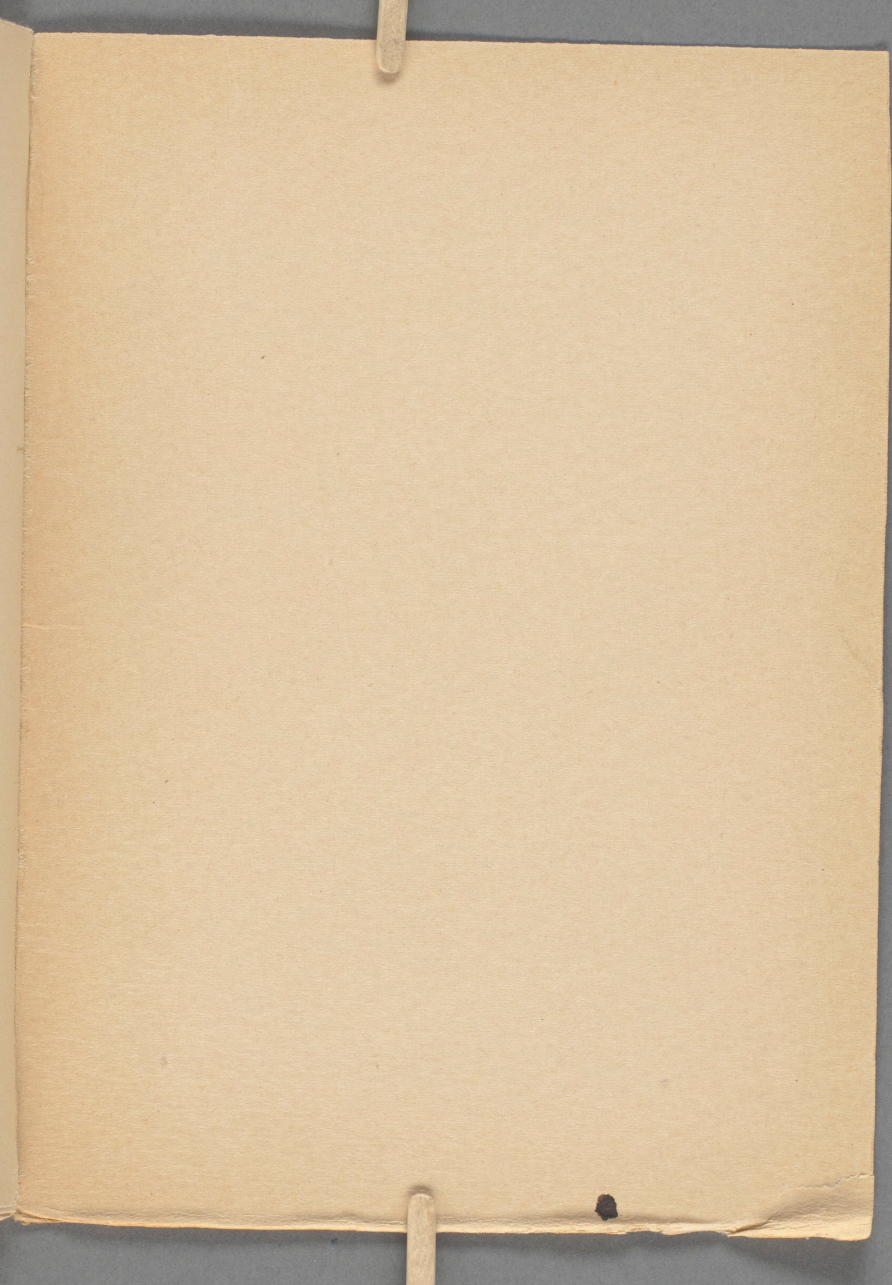
Ack, Raoul, nu går Diane att
fira sitt bröllop — och, ser du,
vacker vill jag vara, då du kom-
mer — bländande.

Äf samma följd har förut utkommit:

Raoul, en hjeltesaga (Dödssynd).

Senare följer

Clothilde, sagan om en stor lidelse.

Pris: 1.75

